

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκουσίου τῆς Παιδείας ἐκ τῶ κατ' ἄρχην παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμματα, ἀληθῆς παραστῆσις ἐκ τῆν ἑσθάν ἡμῶν ἐπιφροσύνης καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Ἐκκλεσιολογίας, ἐκ ἀνάγκης ἀριστον καὶ ἐπιφροσύνην εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΤΕΑ

ΕΒΔΟΜΗΡΕΤΙΚΟΥ: Ἐτήσιος ὄρασιμ. 50. Ἐξήμερος 20. Τετμηνός 15.
ΕΒΔΟΜΗΡΕΤΙΚΟΥ: Ἀγγέλιου γράμμα διατριπ. 50.—
Ἀμνηστικὸς δολλάρια 4.—Ἀγγέλιος καὶ ὄρων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλοτρίως 10.
Ἐξήμερος καὶ Τετμηνός ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΑΘΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐοῦδῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Μορμυρίων ἐκτ. 33, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Δεκεμβρίου 1924

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 4

Χ ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ Χ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

—Θέλετε νὰ σᾶς κοιμήσω; ρώτησε ὁ γιατρός. Νὰ στελιῶ νὰ φέρουν χλωμόφορμιο;

—Ἄ, ὄχι! κάνετε τὴ δουλειά σας, εἶπε ὁ Γιώργος, παίρνοντας τὴ γενναία ἀπόφασιν.

Μα μ' ἔλη τὴ δυνατὴ του θέλησιν, ὁ πόνος τὸν ἔκανε νάφωσιν ἕνα βογγητὸ καί, καθὼς ὁ πυρετός του ἀνέβαινε ὀλοένα, ὁ φίλος μας λιγοθύμησε.

—Τελειώσαμε! δῆλωσε ὁ γιατρός σὲ λίγα λεπτά. Νά τὴ ἢ παλιόσφαιρα!

Καὶ ἀφίνοντας τὴ στοὺ τραπέζι, πρόσθεσε:

—Θάνατι ὄρατα ἀνάμνησιν ἀργότερα. Θὰ τὴν κρεμάσει στὴν ἀλυσίδα τοῦ ρολογιαῦ του.

Ἦστερα, κοιτάζοντας τὸν πληγωμένον ποῦχε λιγοθυμήσει:

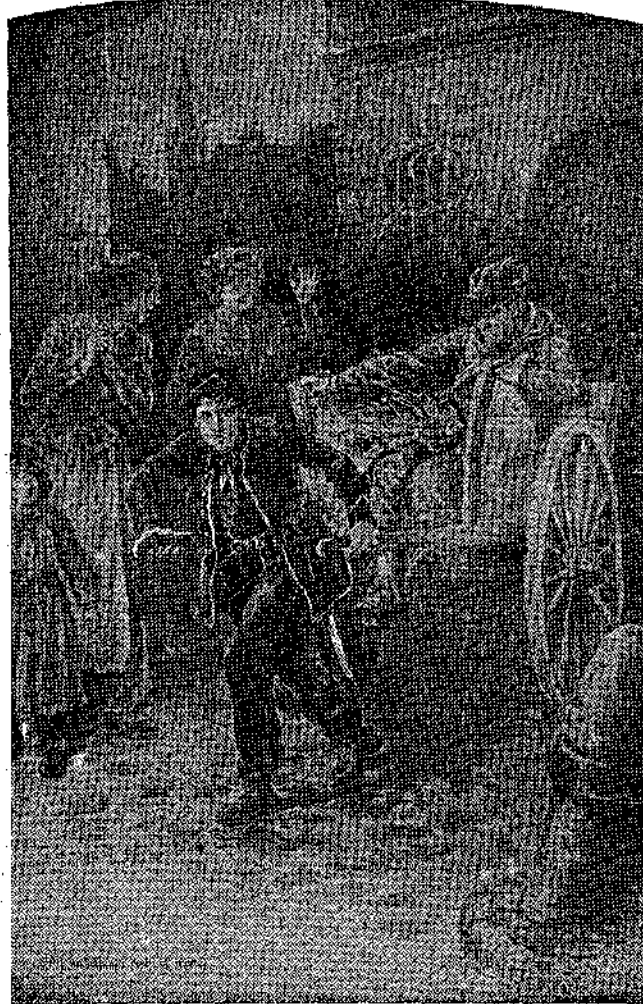
—Μπαί εἶπε. Τί εἶν' αὐτά; Ὁ μικρός ἔκλεισε τὰ μάτια; Νά τοῦ τ' ἀνοιξοῦμε γρήγορα!

Ἔνα δυνατό τρίψιμο καὶ μερικὲς εἰσπνοὲς αἰθέρα συνέφεραν τὸ νεαρὸ στρατιώτη. Μὰ ἔμενε πάντα σὲ μιὰ κατάστασιν γύστας, καὶ πρὶν τελειώσει ἢ ἐπίδωσιν τῆς πληγῆς, εἶχε ἀποκοιμηθεῖ βαθιά.

Ὁ γιατρός ἔγραψε τὴ συνταγή του, ἔδωσε τὶς δόσεις του καὶ χαιρετοῦσε γιὰ νὰ φύγη, ἔταν ἕνα ἠχηρὸ βουχαλητὸ ποῦρχετάν ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ διπλανὴ πόρτα, τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ.

Μέσα στοὺ σαλόνι, ὁ Πάβλος ξαπλωμένος σ' ἕνα μαλακὸν ντιβάνι, κοιμόταν τοῦ καλοῦ καιροῦ.

Στὸ πλάι του εἶχε τὸ ὄπλο του καὶ τὸ ὄπλο τοῦ φίλου του. Κουρασμένος, ἔξαντλημένος ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὶς συγκινήσεις, ὁ μικρός μαθητὴς εἶχε νοιώσει τὰ νεῦρα του νὰ λύνωνται.

... Ἔνα παιδί νὰ σέρνει ἕλλη πληγωμένον. (Σελ. 18, στ. α').

Εἶχε ξαπλωθεῖ στοὺ ντιβάνι, καὶ καὶ ἀθελά τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, τόσο γλυκὸς ὥστε ἀπ' τὴν πολυτάραχην μέρα ποῦ πέρασε.

Ὁ θεὸς Ἑρρίκος τοῦρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη τρυφερότητα. Ἦστερα, δίχως νὰ πῆ λέξη, τοῦδγαλε τὰ παπούτσι καὶ τὰ ρούχα σιγά-σιγά, δίχως νὰ τὸν ξυπνήσει, ἔπως θάκανε μιὰ μαννοῦλα στοὺ παιδί της.

Ὁ Πάβλος κοιμόταν πάντα βαθιά. Δὲν ἔνοιωσε οὔτε τὸν κ. Ραμπλό, ποῦ τὸν σήκωσε καὶ τὸν πῆγε σ' ἕνα κρεβάτι· κι' ὁ μικρός ξαφνικά-στικε πολὺ ἔταν ξυπνήσει τὸ πρῶτ κι' εἶδε πῶς δὲ βρισκόταν στοὺ κρεβάτι τῆς καμαροῦλας του, στοὺ θεῖοῦ του.

Περὶτὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι κανεὶς δὲ μάλωσε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ μικρὸ φίλο μας γιὰτὶ τότε σκόσει. Ὁ θεὸς Ἑρρίκος δὲν εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τὸν τιμωρήσει. Ἄλλωστε ἡ μέρα αὐτὴ εἶχε μιὰ τόσο δυνατὴ ἐπίδρασιν στοὺ χαρακτῆρα τοῦ μαθητῆ, ὥστε φαινόταν πῶς μονομιάς εἶχε γίνεϊ σχεδὸν ἀντρας.

Αὐτὸς ὀδήγησε τὴν ἄλλην μέρα τὸ πρῶτ τὶς ἐρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ κ. Κάβ, ποῦ βρήκαν τὸ πτώμα του τρυπημένον ἀπὸ ἑπτὰ σφαῖρες. Ἦρίζοντας, ἔνοιωσε τὴ μεγαλότερη ὀδύνη τῆς ζωῆς του, καθὼς ἀντίκρουσε τὸ 1ο σύνταγμα τοῦ στρατοῦ τῆς Βάδης νὰ μπαλνῃ στοὺ Ντιζόν, μὲ τὴ μουσικὴ ἐπὶ κεφαλῆς.

Ὁ ξερὸς καὶ βαρὺς κρότος τῶν στενῶν πρωσικῶν ταμποῦρλων, καὶ τὸ φίλδ σφύριγμα ποῦ ἀφίναν τὰ φλάουτα τῆς μουσικῆς του, τὸν διαπέρασαν ὥς τὸ κόκκαλο. Ἄφισε γρήγορα τὸ θεῖο του κι' ἔφτασε τρέχοντας στὴν ὀδὸν Σαρρῦ, ἐνῶ δυὸ δάκρυα γυάλιζαν στοὺ μάτια του.

Μ' ελη τή λύπη του, ήταν αναγκα-
σμένος να θαυμάση την ώραία τάξη
του πρωσσιικού στρατού. Οι στρατιώ-
τες περπατούσαν ρυθμικά σαν αυτό-
ματα, τὰ βήματά τους άφταν ένα και
μόνο χτύπημα πάνω στο δρόμο και τὰ
χέρια τους πηγαινορχόνταν κι' αυτά
ρυθμικά σαν έκκρεμές ρολογιού. Ή
έξαρτησή τους ήταν συγυρισμένη αυ-
στηρά, ούτ' ένα λουριδάκι δέν ξέφευγε
άπ' τή θέση του. Ο στρατός αυτός έ-
δινε την έντύπωση πώς ήταν μία δύναμη!

Μόνο κάθε μέρα πιάνε και γράφε μου
δεν σου διηγείται ο Γεώργος. Βλέπεις,
δέν γυρεύω μεγάλη πράματα!

— Α, τι ώραία ιδέα! φώναζε ο
Γεώργος Καρδινιακ. Ο θεός μου, ο
πατέρας μου κι' ο παππούς μου άφι-
σαν τις πολεμικές τους σημειώσεις. Θα
τους μιμηθώ κι' εγώ τώρα... Έμπρός,
Παύλο, θα μού κάνης τὸ γραμματέα!

Ο Παύλος ήταν, κι' αυτός, ένθου-
σιασμένος.

Τὴν ίδια στιγμή έφεραν κοντά στο
κρεβάτι ένα τραπέζακι, μελάνη και
χαρτί, κι' ο Παύλος άρχισε να κρατῆ
σημειώσεις, πού ύστερα τις καθρό-
γραφε και τις διόρθωνε. Θα τις αντι-
γράψω έδω όλες.

Έχουν τίτλο: «Οι Πολεμικές μου
έντυπώσεις». (Αύγουστος - Οκτώβριος
1870) κι' ακολουθεῖ ἡ έξής αφιέρωση:

«Στὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου, τοῦ θεοῦ
μου και τοῦ παπποῦ μου. Ἀκόμα, και
στὴν αγαπημένη μου μητέρα αφιερώνω
αὐτὲς τις σελίδες.

Γεώργος Καρδινιακ».

Κι' αρχίζουν έτσι:

«Καλή μου μαμά,

Δέ θα γράψω τίποτα έδω για τὴν
αναχώρησή μου, οὔτε για τις μέρες πού
άκολουθήσα, οὔτε και για τὸ σκληρὸ
πένθος πού μὲς χτύπησε.

Έδω θα γράψω για τὸν έαυτὸ μου.
Ἄκουσέ μου λοιπόν, κι' εχε πάντα στο
νοῦ σου δτι όλον αὐτὸν τὸν καιρὸ πού
εἶμαι μακριά σου, ξεπληρώνω ένα κα-
θηκον και τὸν όρκο πού έδωσα στὸν
πατέρα.

Όπως σου έγγραφα στο τελευταίο μου
γράμμα, εμπισταύθηκα στὸν Ἄδδα Ὁρ-
μεσὸν τὴ φροντίδα να θάψῃ τὸν πατέρα
και τὸν ἀποχαιρέτησα, γιατί τὸ χρέος
μου με καλοῦσε άλλοῦ.

Τί έπρεπε να κάμω; Να γυρίσω στο
Μέτς και να καταταχθῶ στο στρατὸ τοῦ
Μπαζαίν, ἢ να βρῶ τὸ στρατὸ πού
συγκεντρωνόταν στο Σαλόν, με άρχηγὸ
τὸ στρατάρχη Μάκ-Μαόν;

Προτίμησα τὸ δεύτερο.

Δέν ἤθελα να γυρίσω στο Μέτς. Καί
τί εὐλογημένο προαίσημα πού ήταν!

Ἄν εἶχα πάει εκεί, τώρα θάμουν αἰχμά-
λωτος σε κανένα πρωσσιικό μπουντρούμι.

Ἄλλωστε, ὁπολόγιζα να βρῶ στο Σα-
λόν και τὸν εξαδελφὸ μου τὸν Πέτρο
Μπερτινὸ, πού θα μ' άπαιρνέ άμέσως
μαζί του.

Δέν ήταν εὐκολὴ δουλειά. Έπρεπε
δχι μόνο να περάσω τις πρωσσιικές
γραμμές, αλλά και να φυλάγομαι μὴν
πέσω άπάνω στις στρατιές τοῦ πρίγκη-
πα τῆς Σαξωνίας και τοῦ πρίγκηπα
τῆς Πρωσίας, πού βάδιζαν κι' αὐτὲς
πρὸς τὸ Σαλόν. Καί γρήγορα εἶδα πόσο
σοφά και προσεκτικά εἶχαν ὀργανώσει
οἱ Γερμανοὶ τὴν ὄπηρεσία τῆς άσφα-
λείας τους. Ἰστέρ' από χίλιους κό-

πους, κατάφερα να φτάσω στο Βαρδέν.
Τὰ πολιτικά μου ρούχα κι' ἡ μικρή
μου ἡλικία με βοήθησαν πολύ να πε-
ράσω. Μά, όπως κι' ἄν ήταν, κάθε
φορὰ πού συναντούσα μὴν περιπολία,
ένα σταθμὸ, ένα φυλακεῖο, μέπνιγαν
στις ἀνακρίσεις κι' ἀναγκάζομουν να
μηχανεύομαι χίλιες δυὸ κατεργαριές
για να περνῶ.

Μά ἔλ' αὐτὰ δέν μ' ἀπέλειξαν. Εἶχα
τὴν πίστη πού ὑποστηρίζει, ἤμουν γε-
ρός κι' εἶχα και λεφτά! Ἀκόμα ἤξερα
και τὰ γερμανικά κι' αὐτὸ με βοήθησε
πάρα πολύ.

Όχι πὼς εἶδαλα και μὴ μὸνάχα
φράση σ' αὐτὴ τῆ γλώσσα. Αὐτὸ φυλα-
γόμεν να μὴ τὸ κάμω. Μάθαινα όμως
δλα τὰ νέα, άκουγα πληροφορίες πού
μου χρησίμευαν. Αὐτὸ γινόταν ἰδίως
στα χάνια, πού σταματοῦσα για να τρώγω.

Γιατὶ περιττὸ να σοῦ πῶ δτι πήγαινα
πάντα πεζός. Σιδηρόδρομοὶ δέν κυκλο-
φοροῦσαν πιά. Ἀμάξι δέν έπαιρνα για
να μὴ γεννήσω ὀσφίτες. Περπατούσα,
σά ναμουν ένας ντόπιος, πού πήγαινε
να κανονίση τις δουλειές του.

Στις 25 Αύγουστου έφθάσα στο Κλερ-
μόν. Βρισκόμουν άκριδῶς μέσα στὴν
άκτινα τοῦ στρατοῦ τοῦ πρίγκηπα τῆς
Σαξωνίας, πού τὸ Γερμανικὸ Ἐπιτε-
λεῖο τὸν ὀνόμαζε «4η Στρατιά». Τὸ
Κλερμόν ήταν γεμάτο από γερμανικά
κάρρα, κακοφτιασμένα, σκεπασμένα με
μουσαμάδες, πού τάσερναν άλογα άσθε-
νικά και κοκκαλιάρικα.

Δέν ήταν κάρρα τοῦ ταχτικὸυ στρα-
τοῦ. Ἰδιοκτῆτες τους ήταν ἄνθρωποι
βρωμεροὶ και κουρελιέντες πού διφοῦσαν
τὴν άρπαγή. Οἱ περισσότεροὶ ήταν
Γερμανοεβραῖοι. Κι' ὄλοι αὐτοὶ άκολου-
θοῦσαν τὸ στρατεύμα, ὅπως τὸ άκολου-
θοῦν και τὰ κορακία για τὰ πτώματα.

(Ακολουθεῖ)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΓΕΡΟ-ΜΠΟΥΡ
(Γερμανικὸ Διήγημα)

Ο γέρο-Μπούρ, δίχως άλλο, πέθανε
σάν ἥρωας. Πάνω σ' ένα μικρὸ ὄψωμα,
είναι χτισμένο τὸ σπίτι τῶν Μπούρ και
κοιτάζει κάτω πρὸς τὴν ἡσυχὴ κοιλάδα,
τὸ Τσελ και τὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας.
Σ' αὐτὴν πολλές φορές, τὸ Σάββατο, τὸν
καιρὸ πούχε τὴν ὕγεια του, πήγαινε ο
γέρο-Μπούρ, «για τὴ χάρη τῆς Θεοτό-
κου» κι' εταν ἀρρώστησε και χειροτέ-
ρεψε, έστειλε κάτω στο ζωκλήσι τὰ
παιδιά του, να παρακαλέσουν τὸ Θεὸ
να τοῦ χαρίσῃ εὐτυχισμένες τις τελευ-
ταίες του στιγμές.

Ο Ἐφημέριος από τὸ Τσελ πήγε και
τὸν κοινώνησε. Ἐτσι ο Μπούρ δέν έφο-
δῶταν τὸ θάνατο.

Εἶταν μὴ ζεστὴ καλοκαιρινὴ μέρα,
εταν ο Γέρος με τὸ δρεπάνι χτύπησε

στο σπίτι για να πάρη τὸν Μπούρ και
να τὸν πᾶη κοντὰ στη γυναίκα του
πού, χρόνια τώρα, ἀναπαύεται στο κοι-
μητήρι τοῦ Τσελ.

Τὰ παιδιά του, δλα μεγαλωμένα, στε-
κόνταν γύρω στὴν κλίνη τοῦ πατέρα τους.
Κάτω στὸν κάμπο δούλευαν οἱ ὕπατα-
χτικοὶ και τὰ κορτίσια, για να κουβα-
λήσουν τὰ θερισμένα σπαρτά.

Πέρα από τ' ἀντικρινὸ βουνό, μὴ
μπόρα έρχόταν πρὸς τὴν κοιλάδα. Βραγ-
τὲς άκουόντανε μακριά.

«Όταν πεθαίνουν άρχοντες, τὰ οὐρά-
νια πυρπολοῦνται!» λέει ο Σαίξπηρ
κι' ένας τοιφλικάρχης Γερμανὸς είναι
βέβαια κι' αὐτὸς ένας άρχοντας.

Πολὺ λίγες στιγμές έμειναν ακόμα
τοῦ γέρο-Μπούρ. Ψυχομαχώντας, άκουε
τὸ βοηθὲ τῆς μπόρας πού σήμωνε και
συλλογιότανε τὰ σπαρτά, πού βρισκόν-
ταν κάτω στα πόδια τοῦ λόφου.

— Μπορὶ να πεθάνω και μὸνάχος,
άρχισε να λέει ο γέρος στα παιδιά του
βοηθῆστε κάτω τοῦς ἀνθρώπους να δέ-
σουν τὰ δεμάτια και νοιαστῆτε για τὸ
ψωμί σας τοῦ χειμῶνα. Ἐγὼ δὲ χρειά-
ζομαι πιά τίποτα: θα περιμένω τὸ χει-
μῶνα και κάτω στὸν ἀλόγυρο τῆς
Ἐκκλησίας.

Πῶς άπόννα παμπάλαιο μπαρούλο,
στὴν κάμαρα τοῦ ετοιμοθανάτου, βρι-
σκόταν από χρόνια ένα γέρικο μακρὸ
τουφεκί, ἀλλόκοτο, πού τὸ λέγανε
«Μπούμμερ».

Ἀκόμα κι' ο προπάππος τοῦ Μπούρ
τὴν Ἄρχιχρονα και τὴν Ἀνάσταση εἶχε
ρῖξει στὸν κάμπο με τὸ Μπούμμερ.
Μ' αὐτὸν ἤθελε τώρα κι' ο γέρο-Μπούρ
να διαλαλήσῃ τὸ θάνατο του!

— Γεμίστε μου τὸ παράθυρο, εξακολού-
θησε ὕστερα δέστε στὴ σκαντάλη ένα
σπάγγο: αὐτὸν μού τὸν δίνετε στο χέρι.

Ἐτσι εἶγινε κι' ὕστερα ο γέρος ἐπρό-
σθεσε:

— Καλὰ τώρα πηγαίνετε κάτω και
βοηθῆστε να δέσουν τὰ δεμάτια. Ο πα-
τέρας σας περιμένει τὸ θάνατο. Σάν
έρθῃ, τραβῶ τὸ σπάγγο τοῦ Μπούμμερ.
Και σάν τὸν άκούσετε κάτω στὴν κοι-
λάδα, γονατίστε και πῆτε ένα Πάτερ
ἡμῶν και Κύριε ἀνάπαυσε τὴν ψυ-
χὴ του. Γιατὶ ο πατέρας σας θα είναι
νεκρός. Καί τώρα ο Θεὸς μαζί σας.
Νάστε καλοὶ ὅπως εἶταν ο πατέρας σας
κι' ἡ μάνα σας.

Ἰστέρα έδωσε στο καθένα άπ' τὰ
παιδιά του τὸ χέρι γι' ἀποχαιρετισμὸ
και τὰ βδίαςε λέγοντας:

— Ἄντε, πηγαίνετε γρήγορα: οἱ βρον-
τὲς ἔλο και γίνονται συχνότερες.

Πάντα ἡ θέληση τοῦ γέρου εἶταν
ἀλύγιστη σάν τὸ σίδερο: ἡ τελευταία
του θέληση όμως εἶταν σκληρὴ σά δια-
μάντι.

Τὰ παιδιά, πάντα συνειδημένα να κά-

νον τὸ θέλημά του, ὀπάκουσαν και
τούτῃ τῆ φορά.

Κλαίοντας, κατέβηκαν τὸ λόφο και
δακρυσμένοι άρχισαν να δένουν τὰ δε-
μάτια τους. Ἄπο καιρὸ σε καιρὸ άφη-
ναν τὴ δουλειά και, πάντα με δακρυ-
σμένα μάτια, κοιτοῦσαν κατά τὸ σπίτι,
μὴ τυχόν και δὲ ξεχώρισαν τὸν κρὸτό
τοῦ Μπούμμερ μες στις βροντὲς τοῦ
οὐρανοῦ.

Μόλις τὸ τελευταῖο δεμάτι δέθηκε
και φορτώθηκε, άστραπὲς και βροντὲς
συντάραξαν τὸν άέρα.

Μὴ αἰρινῖδια σιγῆ άκολούθησε. Κι' ἔ-
ξαφνα, μὴ τουφεκία πέφτει άπ' τὸ

σπίτι: ο Μπούμμερ δίνει τὸ σινάλο
τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα.

Πλάι σ' άμάξι με τὰ δεμάτια, γονα-
τίζουν τὰ παιδιά και προσευχονται.
Λένε ένα «Πάτερ ἡμῶν» και «Κύριε,
ἀνάπαυσε τὴν ψυχὴ του»...

Ἰστέρ' ἀνεβαίνουν τὸ βουνό, κουβα-
λώντας τὰ δεμάτια στο πατρικὸ σπίτι.

Μπαίνοντας στὴ κάμαρά του, βρι-
σκουσε τὸν πατέρα τους νεκρὸ.

Τὰ σπαρτά όμως είναι σιγουραρι-
σμένα στο σπίτι. Κι' ο πατέρας στὴν
κάμαρά του, κοιμάται ἤσυχος τὸν αἰῶ-
νιον ὕπνο.

(H Hansjakob) Μετάφρ. Γ. ΚΟΥΡ.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'. (Συνέχεια)

Γιατὶ άφού δέν εἶχε δει τὸ σκύλο ποτέ της, δέν ἤξερε τὸ μπόι του και φυσικά
δέν μποροῦσε να πει τίποτα στὸν κῆρ. Ἀντώνη για τὰ μέτρα τοῦ σπιτιοῦ. Ο
μαραγκὸς όστόσο, κρατώντας τὸ μέτρο του, ξερίγνε τὰ μάτια του πότε στὴ
Μαρίτσα και πότε στὴν Κατερίνα. «Μίλησε λοιπόν, Κατερίνα, μίλησέ του!»
Ἡ Κατερίνα, άφού σκέφτηκε λίγο, εἶπε: «Νομιζῶ, κῆρ Ἀντώνη, πὼς
πρέπει να τὸ φιάξουμε μεγάλο, για να εἶμαστε πὸ ὀιγονοῖ. Μπορεῖ ο σκύλος
να είναι μεγάλος. Ἄν είναι πάλι μικρός, ε, δέν πειράζει, ὅς τοῦ πέφτει λίγο
μεγάλο». — «Και τι σχέδιο νάχει; θέλετε να οῦς τὸ φιάξω. σάν ένα ξεοχικό
μεγάλο;» — «Ναι! λέει ἡ Μαρίτσα: «σάν σπιτάκι ξεοχικό, με μὴ πορτίσια!»

Τότε ο κῆρ
Ἀντώνης, παίρ-
νοντας ένα κομ-
μάτι κικωλία,
σχεδίασε στὴν
πόρτα τοῦ μα-
ραζιῦ του τὸ
σπιτάκι. — «Ε-
τοι θα γίνει»,
εἶπε. Ἐντὶ για
σκεπὴ από κε-
ραμῖδια, θα τοῦ
βάλω ἔξω γερὸ
για να μὴν άφι-
νει τὴ βροχὴ να
περνάει. Έδω
θα είναι ἡ πορ-
τίσια πού θα
μπάινει ο νοϊ-
κοκῆρης τοῦ
πανωφοριοῦ με τις μαυριές τοίχες. Θα τὴν κάνω ψηλὴ, για να μὴ χτυπᾶ τὸ
κεφάλι του. Ὅσο για τὴν οὔρα, ε, ε, ε, τὴ μαζεύει όταν μπαίνει. Μέσα θα στρώσω
και λίγο άχυρο». — «Και πότε θα είναι έτοιμο;» ρώτησε ἡ Μαρίτσα.
«Ο κῆρ Ἀντώνης έβαλε πάλι τὸ μέτρο του σιγά-σιγά στὴν πλαϊνὴ του τοίχη.
«Πότε;» ἔταραρωτοῦσε ἡ Μαρίτσα. «Κατερίνα, πῆς του να μᾶς πει πότε...» —
«Πότε θα είναι έτοιμο τὸ σπιτάκι, κῆρ Ἀντώνη;» ρώτησε κι' ἡ ὕπηρετρια.
«Ο μαραγκὸς κατέβασε τὸ κεφάλι του για να κικρεῖ.
«Πότε;» εἶπε. «Λογαριάζω να τῷχο τελειῶσει ὅς αὔριο βράδυ ἢ τὴν Τετάρτη
τὸ πρωί. Δέν μπορῶ να οῦς δώσω και τὸ λόγο μου, μα θα προσπαθῶσω.
— Ὡ! εὐχαριστῶ, κῆρ Ἀντώνη!» φώναξε ἡ Μαρίτσα.
«Ο μαραγκὸς τις χαιρέτησε και μπῆκε στο μαγαζὶ του, κουβαλώντας και
μὴ μεγάλη κάτασπρη σαίδα. Ἡ Μαρίτσα κι' ἡ Κατερίνα πήραν πάλι τὸ δρόμο
για τὸ σπίτι.
«Αμ ο σκύλος; Πότε θαρχόνταν ο σκύλος πού θα καθόταν στο σπιτάκι;
Ἡ Μαρίτσα τὸν περιμένε τώρα από στιγμή σε στιγμή.
(Ακολουθεῖ)

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΟΥ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΙΑΝ έβδομάδα πριν από τὰ Χριστούγεννα, έλαβα στο σπίτι ένα χαρτί. Τό μοίραζε ή 'Επιτροπή πού διόρισε ή Μητρόπολη για να μαζέψει χρήματα για τούς φτωχούς, κι' ήταν μιὰ θερμή έκκληση στά φιλόπρωπα αίσθηματα τών Χριστιανών. 'Απόθησα όταν διάβασα αυτό τό χαρτί. 'Υπάρχουν, έπλα, άκόμα φτωχοί; 'Υπάρχουν άκόμα άδελφοί μας πού περιμένουν να τούς κάνουμε έλεημοσύνη, όπως τόν καλό, τόν κακό δηλαδή παλιό καιρό, για να γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα; Μά ποιοι είναι τάχα αυτοί; Οί Πρόσφυγες; 'Εκατομμύρια εκατομμυρίων έχουν μαζευτεί και μαζεύονται όλοένα γι' αυτούς... Οί εργάτες; Μά ό πιο φτωχός, ό πιο μικρός, ό πιο άρχαίος στην τέχνη του, παίρνει σήμερα ήμερομισθιο πού δέν τό είχε άλλη φορά ό άρχιεργάτης...

Πού είν' αυτοί οι φτωχοί; Πού είναι τὰ παιδιά, οι νέοι, τὰ κορίτσια, οι γυναίκες πού γορεύουν και δέ βρίσκουν εργασία; 'Εδώ τρέμω μή μου φύγει ό υπηρέτης μου, γιατί ξέρω πώς θάρησήσω να βρω άλλον. Και τρομάζω μή μου φύγει ή καμαριέρα μου, γιατί ξέρω πώς δέν θα μπορούσα να την άντικαταστήσω παρά μόνο άν ξέβγαζα καμιά άπ' άλλο σπίτι, δίνοντάς της διπλάσιο μισθό. Κι' αυτό τί σημαίνει; Μά τί άλλο παρά πώς δέν υπάρχουν πιά φτωχοί; 'Εκτός αν είν' εκείνοι πού δέν θέλουν ή δέν καταδέχονται να εργασθούν, πού προτιμούν να ζητιανεύουν από τεμπελιά ή από ψωροπερηφάνεια, κι' οι γέροι, οι άρρωστοι, οι σακατιέδες, οι άνίκανοι. 'Α, αυτοί ναί. Μά πάλι πόσοι είναι; Και τόσα νοσοκομεία, τόσα φιλανθρωπικά ιδρύματα, τόσα άστυλα πού έχουν γίνει γι' αυτούς; Κι' οι συγγενείς τους, — γονείς, παιδιά, άδελφια, έγγόνια, — πού είναι σε θέση να εργάζονται και να παίρνουν τέτοιους μισθούς, δέν μπορούν τάχα να τούς περιβάλουν;..

Αυτά θυμήθηκα, αυτά συλλογίστηκα κι' άπόθησα όταν διάβασα την έκκληση εκείνη της 'Επιτροπής για τὰ Χριστούγεννα τών φτωχών. Έίχα, βλέπετε, την ιδέα πώς ή φτώχεια εξαλείφθηκε από τό πρόσωπο της Γης! 'Αλλά — έπλα ύστερα. — για να γίνονται άκόμα τέτοιες 'Επιτροπές, τέτοιοι έρανοι και τέτοιες έκκλησεις, θα πει πώς έχω λάθος και πώς υπάρχουν άκόμα και παραυπάρχουν φτωχοί άξιοδοήθητοι, κι' άς μην

τούς βλέπω, κι' άς μήν τούς ξέρω. 'Ας δώσω λοιπόν κι' εγώ ό,τι μπορώ σ' αυτή την 'Επιτροπή, άφού μου τό γουρούσι. Νά, πού ή φτώχεια δέν εξαλείφτηκε άκόμα από τό πρόσωπο της Γης!..

Ναί, μά μήπως είναι λιγότερη από άλλοτε; Μήπως οι φτωχοί, οι πεινασμένοι, οι δυστυχισμένοι, δέν είναι πιά άμέτρητοι όπως τόν καλό ή τόν κακό παλιό καιρό, πού όταν έδιωχνα τόν υπηρέτη μου, έβρισκα εύθους άλλους δέκα να διαλέξω, ή όταν έδιωχνα την καμαριέρα μου, έρχόνταν άλλες δέκα να με παρακαλέσουν;.. 'Α, όσο γι' αυτό, μου φαίνεται πώς δέν χωρεί άμφιβολία. 'Ο κόσμος άλλαξε στις ήμέρες μας κι' αλλάζει καθεμέρα. Κι' ή κυριότερη άλλαγή του είναι αυτή ή ύποχώρηση να πούμε της φτώχειας, τό λιγότεμα τών φτωχών. 'Ο πόλεμος, σ' όλη την Ευρώπη, έδωσε θάρρος στους εργάτες να γυρέψουν περισσότερα. Και τούς τὰ έδωσαν θέλοντας και μή. 'Από τό άλλο μέρος, γεωργοί, βιομήχανοι, έμποροι, μικροί άλλη φορά, πλούτησαν, μεγάλωσαν. 'Εγιναν παντού επιχειρήσεις μεγάλες πού χρειάστηκαν τεχνίτες, υπαλλήλους, εργάτες, υπηρέτες ένα σωρό, κι' οι άνθρωποι βρήκαν δουλειά. 'Ενώ άλλη φορά παρακαλούσαν, τώρα τούς παρακαλούν...

Για όλους αυτούς τούς λόγους, — και γι' άλλους άκόμα πού δέν χρειάζεται να τούς άραδιάσω εδώ, — στα περισσότερα φτωχόσπιτα μπήκε, αν όχι ό πλοτος, τουλάχιστο μιὰ άνωση. Οικογένειες πού άλλη φορά μόλις είχαν να τρώνε, σήμερα μπορούν κιόλα να γλεντούν. Και πολλοί ήμερομισθιοι, πού για να κάμουν άλλη φορά Χριστούγεννα, έπρεπε να γυρέψουν βοήθημα, έλεημοσύνη, σήμερα μπορούν να δίνουν αυτοί για τούς φτωχότερους.

'Αλλά τή στιγμή πού οι φτωχότεροι λιγοστεύουν, θα πη πώς οι άνθρωποι τείνουν να εξισωθούν. Νά μην υπάρχουν πιά στον κόσμο φτωχοί και πλούσιοι, αλλά να έχουν όλοι ό,τι τούς χρειάζεται και να ζούν σαν άδελφοί. Με άλλους λόγους να γίνεται μιὰ πιο δίκαιη μοιρασιά τών αγαθών της Γης, τών δώρων του καλού Θεού. 'Αλλά γι' αυτό Ισραήλ δέν γεννήθηκε κι' ό Χριστός; Γιαυτό δέν ήλθε σά σήμερα στον κόσμο; Αυτό δέν έδίδαξε τούς ανθρώπους; Την 'Ισότητα και την 'Αδελφότητα; 'Ω, ναί! Την 'Ισότητα έδίδαξε κι' αυτή θέλει ό Χριστός πού γεννήθηκε σά σήμερα στη Φάτνη. Και τή στιγμή πού οι άνθρωποι τείνουν να εξισωθούν, δέν κάνουν άλλο παρά να ακολουθούν και να πραγματοποιούν την έντολή του. 'Όσο, για ένα ή άλλο λόγο, λιγοστεύουν οι φτωχοί, τόσο επικρατεί ή διδασκαλία του Χριστού και τόσο έρχεται ή βασιλεία του. Κι' όταν αύριο δέν θα υπάρχουν ούτ' ένας φτωχός, όταν όλοι οι άν-

θρωποι θα έχουν για να ζούν, κι' όταν όλοι θα μπορούν να γιορτάζουν Χριστούγεννα χωρίς να τούς κάνη κανείς έλεημοσύνη και χωρίς να γίνονται 'Επιτροπές για τέτοιους έράνους, — τότε θα μπορεί κανείς να πει πώς ήλθε πιά ή βασιλεία του Χριστού και πώς έγινε ή κοινωνία, ή χριστιανική κοινωνία πού θέλησ' 'Εκείνος.

Σά σήμερα λοιπόν πού γεννήθηκε ό Χριστός, άς εύχηθούμε να μην ανακόψει τίποτα την πρόοδο πού γίνεται τώρα και να ναταίλει γρήγορα ή ποθητή εκείνη ήμέρα.

Σας άναπόμαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΕ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Μισάνοιξε τὰ ματάκια της και ψιθύρισε :

— Διψώ!..

— Διψά! φώναξε ό Γεροθωμάς. Και να μην έχω μιὰ στάλα κρασί να της δώσω! 'Εγώ, βλέπεις, άμα διψώ, πάω στο ό κύρ Μιχάλη και πίνω...

— Μαμμιά! νερό! Ξανάπε ή μικρή με άγωνία.

— Τό κακόμοιρο! Ήχασε πώς ή μητέρα του πέθανε... Νερό; άλήθεια κι' εγώ δέν τόχα συλλογιστεί πώς, άμα διψά κανείς, μπορεί να πιει και νερό. Στάσου, μικρή μου, περίμενε. Νερό έχω!

Την έδαλε χάμω, πήρε ένα παλιό πήλινο κανατάκι όπου έβαζε τὰ ξυλάκια τών μύλων του άφού τὰ λιάνιζε, και τό γέμισε νερό άπ' τή στάμνα του. 'Επειτα γύρισε στη Μαρίκα, την ξανάπηρε στην άγκαλιά του κι' έπλησίασε τό κανατάκι στα χείλη της. 'Η μικρή ήπια 'καλά κι' άνοιξε δλωσδιόλου τὰ μάτια της. Κι' όταν είδε μπροστά της τό άγνωστο πρόσωπο του Γεροθωμά με τὰ μακριά γένεια και τὰ χτένιστα μαλλιά πού ήταν άνω-κάτω κι' έμοιάζαν σά φρύγανα, τρέμαξε τόσο πολύ, πού πήδησ' εύθους από την άγκαλιά του κι' έκαμε να φύγει. Μά τὰ ποδαράκια της δέν τή βαστούσαν πιά κι' έπεσε χάμω. Τότε ό Γεροθωμάς τή σήκωσε, την έδαλε πάλι στο στήθος κι' άρχισε να τή χαϊδεύει, άπαράλλαχτα όπως χαϊδεύουμε τὰ μικρά ζώα όταν άγριεύουν.

— 'Ελα, μικρούλα, της έλεγε, έλα μισούλα, σύχασε κι' εγώ σ' αγαπώ. 'Ακόμα ένα ποτηράκι νερό;.. 'Οχι;.. Καλά. Πάμε πάλι στη φωτίτσα;.. Κι' έπειτα να πλύνουμε και τό κεφαλάκι πού είναι όλο αίματα;.. Μή φοβάσαι. Τι με φοβάσαι;.. 'Εγώ δέν τρώω παιδιά. 'Εγώ έχω καλύτερα τό ψιμάκι, τό τυράκι και... τό κρασάκι!

Και με τό άστείο του αυτό ό Γερο-

θωμάς γέλασε δυνατά. 'Η Μαρίκα όμως σάπαινε. Δέ μιλούσε λέξη, μά ούτε έκλαιγε. Κι' όταν σε λίγο την ξανάπηρε στα γόνατά του ό γέρος, δέν του άντιστάθηκε καθόλου. Τό προσωπάκι της ήταν χλωμό, τό στοματάκι της κλειστό και τὰ

μεγάλα της μάτια ήταν άνοιχτά και καρφωμένα στο ίδιο σημείο. 'Εμοιάζε έτσι με την εικόνα της 'Ελπινίκης.

'Όλα την έτρόμαζαν, κι' ό Γεροθωμάς κι' ή κάμαρά του. 'Ενόμιζε πώς την είχαν πιάσει οι νυκτοδότες και πώς αυτός ό γέρος με τάγρια γένεια θα της έτριβε τὰ πόδια για να χορεύει ή θα την πότιζε γιατρικό για να μείνει ζαρωμένη, να μην μεγαλώσει ποτέ. Κι' ούτε νάντισταθή μπορούσε, ούτ'ε να φύγει. Πάει είναι χαμένη! 'Αλλά μαζί με την άπελπισία, αισθανόταν και μιὰ μεγάλη αγανάκτηση, μιὰ φούρνα, γιατί να πάθει αυτό τό κακό, γιατί να πιαστεί έτσι...

Κι' ενώ συλλογιζόταν αυτά ή Μαρίκα, ό Γεροθωμάς, χωρίς να ύποπτευεται τί έλεγε ή μικρή με τό νού της, εξακολουθούσε να την περιποιείται, να της ζεσταίνει τὰ παγωμένα πόδια, να την κρατεί άπαυταυστικά στην άγκαλιά του και να της γλυκομιλά!

— Και πώς σε λένε, μικρούλα μου; Χάρισέ μου τόνοματάκι σου... Θέλεις να σου πώ πρώτα εγώ πώς με λένε; Με λένε Γεροθωμά... Παράξενο όμως να μη με γνωρίζεις. Φαίνεται πώς δέν θα είσαι από δω, θα ήρθες άπ' άλλον τόπο. Γιατί εδώ όλα τὰ παιδιά με γνωρίζουν... δηλαδή τὰ καλά παιδάκια σαν και σένα... Δέν άκουσες καμμιά φορά τό τραγουδάκι;

Ελάψετε, κλάψετε, παιδιά, Για να σας στάσει ή μαμμιά Μυ-ό-λους του Γεροθωμά!

Νά, θέλεις ένα μεγάλο μύλο;.. Κοίταξέ τον τί έμορφος πού είναι με τὰ κοκκινά του τὰ φτερά!.. Νά, ιδές εδώ... Έτσι τόν φυσούν πού γυρίζει: προοί! προοί!.. Βλέπεις; Δέν είναι έμορφος;

Και έδαλε τό μύλο στο χεράκι της Μαρίκας [πού τόν πήρε και δοκίμασε μά-

λιστα να τόν φυσάει. 'Αλλά εύθους πάλι τόν άφησε χωρίς άρεση κι' ό μύλος έπεσε στο τζάκι, όπου θα καιγόταν αν δέν έσκυβε ό Γεροθωμάς να τόν γλυτώσει.

— Δέν τόν θέλεις λοιπόν τό μύλο; Είσαι πολύ κουρασμένη;.. Καλά. Άύριο τόν παίζεις πού θάναι μέρα. Να σταθείς μάλιστα και στο παράθυρο, να σε ζεσταίνει ό ήλιος, και να γυρίζεις τό μύλο σου, να διασκεδάσεις. 'Ελα τώρα να πλύνουμε τό κεφαλάκι. Τι καλά! ή πληγή έκλεισε, δέν ήταν τίποτας, μιὰ γρατζουνιά. 'Τώρα θα κοιμηθείς σαν καλό κορίτσι κι' αύριο τό στοματάκι σου θα κλειδεί σαν καναρινάκι Καληνύχτα, μικρούλα!

'Έτσι ό Γεροθωμάς, άφού της έπλυσε τὰ αίματα, την πλάγιασε στο στρώμα του. Σήκωσε μάλιστα και τή μιὰ του άκρη και τή στήριξε στον τοίχο σά μαξιλάρι, όχι γιατί δέν είχε μαξιλάρι, ω, είχε ένα, και πουπουλένιο μάλιστα, άλλ' αυτό ήθελε να της τό βάλει στα

— Θέλεις ένα μεγάλο... (Σελ. στ.)

πόδια για να είναι ζεστά. 'Επειτα έβγαλε τό έπανωφόρι του και τή σκέπασε καλά-καλά. Τέλος πήρε κι' αυτός τό κάπλωμά του, τυλίχτικε σφιχτά και πλάγιασε κοντά στο τζάκι πού είχε άκόμα άρκετή ζέστα.

'Η Μαρίκα δέν έσάλεψε. Κατάκοπη καθώς ήταν, έκλεισ' εύθους τὰ μάτια της κι' άποκοιμήθηκε βαθεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Καλημέρα!

Έίχε φέξει πιά όταν ξύπνησε ό Γεροθωμάς και τό χλωμό φως της αύγης έμπαινε άπ' τό παράθυρο πού τὰ τζάμια του δέν ήταν πολύ καθαρά. Αιστάνθηκε τό κορμί του σά μουδιασμένο, άνακάθησε τέντωσε τὰ μακριά του χέρια, σηκώθηκε όρθός, τίτωσε και τὰ μακριά του πόδια. 'Επειτα γύρισε κι' είδε τή Μαρίκα πού κοιμόταν άκόμα.

«Τό καίμενο! συλλογίστηκε. Κοιμάται σαν άρνάκι... 'Ιδές όστόσο τί είναι ή συνήθεια στην καλοπέραση. Μια νύχτα δέν πλάγιασε στο στρώμα μου και τώρα είμαι κατακοιμένος. 'Ε, δέν είμαι και δέκα πέντε χρονών παιδί είμαι πιά γεροντάκι... 'Ας δοίμε τώρα τί θα κάμουμε. 'Όταν σηκωθεί κανείς άπ' τόν ύπνο, κάτι πρέπει να φάει. Και τὰ κοριτσάκια τί τρώνε; Γάλα πιστεύω. 'Ας πάω λοιπόν να πάρω λίγο γαλατάκι να φάει ή μικρή άμα ξυπνώσει. Τό καίμενο μου τό τραγουδάκι μου!..»

Πήρε τό μονάκριβο πήλινο κανάτι του, φόρεσε τό κασέττο του, βγήκε με πολλή προσοχή κι' έκλεισε σιγά-σιγά τή πόρτα.

— Καλέ για δάτε τό Γεροθωμά, έλεγαν οι γειτόνισσες. δήτε τον πού βγήκε χωρίς τόν τσουμπέ του...

Κι' άλήθεια ήταν πολύ παράξενο να βγει ό Γεροθωμάς χωρίς έπανωφόρι μά και πότε άλλοτε τό έπανωφόρι του χρησίμεψε για σκέπασμα μικρού κοριτσιού;

'Η Μαρίκα ξύπνησε εύθους σχεδόν μόλις βγήκε ό Γεροθωμάς. (Ακολουθεί)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια, βλ. σελ. 22)

10.— Προτάσεις που δεν συνοδεύονται από ισόριθμα τετραδία, δεν δημοσιεύονται...

11.— Οι προτάσεις που συνοδεύονται από τετραδία, θα δημοσιευθούν στη σχετική στήλη της 'Αλληλογραφίας...

12.— Τρεις μήνες ύστερ' από μια πρόταση, αν η Διάπλασις δεν λάβη τετραδίο από εκείνον που έπραξε...

13.— Τα τετραδία που θα περιούνην από το γραφείο της, η Διάπλασις θα τα διαβάξη...

14.— Κάθε τετραδίο συμπληρωμένο προς διαβίβαση, είτε από προπρινότητα, είτε από δεχόμενο, πρέπει ναχη επισκευασμένο...

15.— Για να δημοσιευθούν στην 'Αλληλογραφία οι προτάσεις γ' ανταλλαγή Μ. Μυστικών, πρέπει να συνοδεύονται όχι μόνο από...

16.— Τα τετραδία προς τη Διάπλασις μπορεί να στέλνονται με το Ταχυδρομείο και άνοιχτα αν έβρυνται κ' έτσι να πληρώνουν λιγότερα Ταχυδρομικά...

17.— Σ' όλα τα τετραδία που στέλνει κανείς προς διαφόρους, μπορεί να γραφή τις ίδιες απαντήσεις...

18.— Σ' όλα τα τετραδία που στέλνει κανείς προς διαφόρους, μπορεί να γραφή τις ίδιες απαντήσεις...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Διαγωνισμοί της Διαπλάσεως.— Διαγωνισμοί δεκτικού-θεσίου Πνευματικών 'Ασκήσεων.— Διαγωνισμός Άδελφω Πνευματικών 'Αδελφω.— Άλλοι Διαγωνισμοί.

1.— Σε κάθε φυλλάδιο, η Διάπλασις δημοσιεύει μια στήλη από 10-12 Πνευματικές 'Ασκήσεις διαφόρες...

2.— Δωρεάν μπορεί να λάβουν μέρος μόνο όσοι έχουν έγκυρη δόνημο ψευδώνυμο...

3.— Στο τέλος της Συλλογής πρέπει να είναι γραμμένη αυτή ή Διαορθώσιμος: 'Εδίνω το λόγο της τιμής μου πώς όλες οι 'Ασκήσεις...

4.— Οι 'Ασκήσεις μιας Συλλογής μπορεί να είναι όλων των ειδών, η δόληνη ή κ' ενός μόνο είδους...

5.— Από τις είκοσι 'Ασκήσεις κάθε Συλλογής, οι πέντε μπορεί να είναι και Γαλλικές...

6.— Μια Συλλογή μπορεί να έχει μόνο έναν αριθμό καλές, επιτυχημένες 'Ασκήσεις...

7.— Η Συλλογή πρέπει να είναι τακτική και καθαρά γραμμένη σε μέγιστον σχήματος τετραδίου...

8.— Κάθε φορά δημοσιεύεται στο φύλλο η Προκήρυξη του Διαγωνισμού...

9.— Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει να στείλη από μια Συλλογή—μία μόνο— που να περιέχη...

9.— Οι διαγωνιζόμενοι διακοίνωνται σε τρεις τάξεις κατά την ηλικία τους: Στήν 'Ανάγκη...

10.— Σε κάθε Τάξη, χωριστά, δίνονται από έξη Βραβεία...

11.— Καλύτερη Συλλογή θεωρείται εκείνη που περιέχει τις περισσότερες δημοσιεύσιμες...

12.— Κάθε φορά δημοσιεύεται στο φύλλο η Προκήρυξη του Διαγωνισμού...

13.— Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει να στείλη από μια Συλλογή—μία μόνο— που να περιέχη...

14.— 'Οδηγίες για σύνθεση Πνευματικών 'Ασκήσεων...

15.— Για τις λύσεις των Πνευματικών 'Ασκήσεων γίνεται άλλος διαγωνισμός...

16.— Δωρεάν λαμβάνουν μέρος μόνο όσοι έχουν ψευδώνυμο...

17.— Οι λύσεις στελνονται γραμμένες σε χαρτί ιδιωτικού, που ονομάζεται χαρτί των Άδελφω...

18.— Το λυόχαρτο έχει χαράκια και οδηγίες, για να έσρη ο διαγωνιζόμενος...

19.— Στις Πνευματικές 'Ασκήσεις κάθε φυλλαδίου, από πάνω, σημειώνεται ως πότε μπορούν να σταλούν οι λύσεις τους...

19.— Στις Πνευματικές 'Ασκήσεις κάθε φυλλαδίου, από πάνω, σημειώνεται ως πότε μπορούν να σταλούν οι λύσεις τους...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο.— Πώς λέγεται ο κόδικος εις την καθαρεύουσαν ελληνικήν;— Βιάς, κύριε καθηγητά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 28 Εβρουάριου 1924.

ΜΕ ύγια, χαρά κ' ευτυχία τα Χριστούγεννα...

Η προθεσμία για την ανανέωση των περιούνην ψευδώνυμων...

Τώρα, Αιμιλία Χάβ, πώς δεν είχες πάψει να μάγαπες...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Εύγε, Ροδοδάκτυλε 'Ηώς, που πήδησες φέτο με τάξη...

19.— Στις Πνευματικές 'Ασκήσεις κάθε φυλλαδίου, από πάνω, σημειώνεται ως πότε μπορούν να σταλούν οι λύσεις τους...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο.— Πώς λέγεται ο κόδικος εις την καθαρεύουσαν ελληνικήν;— Βιάς, κύριε καθηγητά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 28 Εβρουάριου 1924.

ΜΕ ύγια, χαρά κ' ευτυχία τα Χριστούγεννα...

Η προθεσμία για την ανανέωση των περιούνην ψευδώνυμων...

Τώρα, Αιμιλία Χάβ, πώς δεν είχες πάψει να μάγαπες...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Εύγε, Ροδοδάκτυλε 'Ηώς, που πήδησες φέτο με τάξη...

19.— Στις Πνευματικές 'Ασκήσεις κάθε φυλλαδίου, από πάνω, σημειώνεται ως πότε μπορούν να σταλούν οι λύσεις τους...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο.— Πώς λέγεται ο κόδικος εις την καθαρεύουσαν ελληνικήν;— Βιάς, κύριε καθηγητά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 28 Εβρουάριου 1924.

ΜΕ ύγια, χαρά κ' ευτυχία τα Χριστούγεννα...

Η προθεσμία για την ανανέωση των περιούνην ψευδώνυμων...

Τώρα, Αιμιλία Χάβ, πώς δεν είχες πάψει να μάγαπες...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Α, το έβλεπα να είχες πάλι να μάγαπες, και πάντα περιμένα αυτό το γράμμα σου...

Εύγε, Ροδοδάκτυλε 'Ηώς, που πήδησες φέτο με τάξη...

